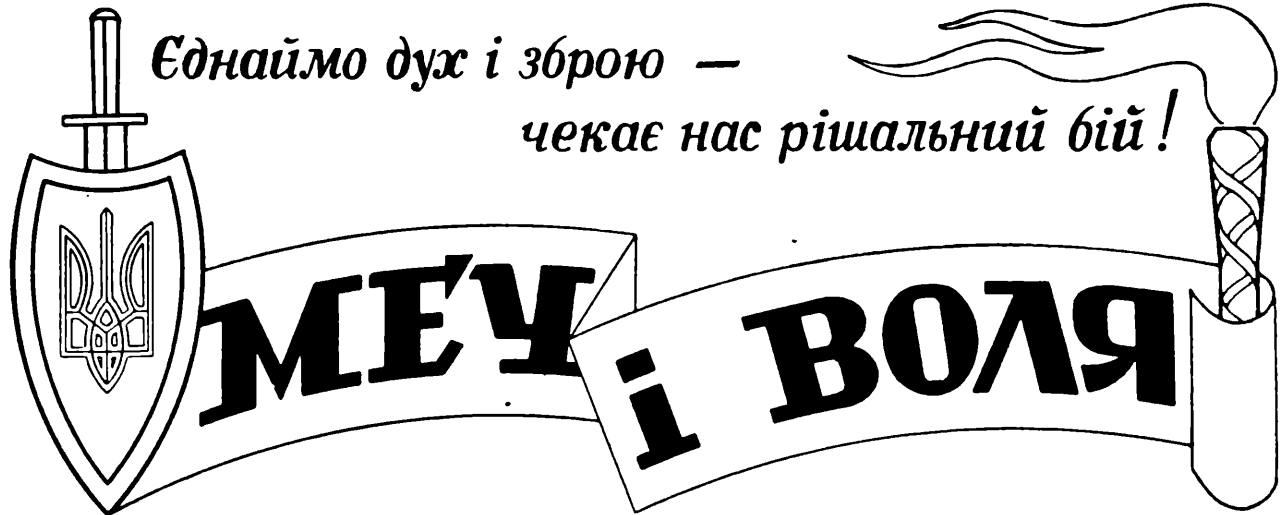

Sword and Freedom ❀ Schwert und Freiheit ❀ Glaive et Liberté

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

Рік II

Травень 1952

Ч. 5

КОМУНІКАТ

ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ від 15.5.1952 року

Головна Команда УНГ цією дорогою повідомляє всіх членів і прихильників УНГ та Громадянство:

1. З уваги на те, що Центральний Комітет Української Революційно-Демократичної Партії від довшого часу намагається підпорядкувати Українську Національну Гвардію під свої накази, як однопартійну військову прибудівку до УРДП, Головна Команда ще раз публічно заявляє, що згідно статуту та всіх резолюцій схвалених конгресами та красними з'їздами УНГ, наша військово-революційна організація стояла і буде стояти на принципах своєї суверенності, як окрема статутова громадська одиниця.

2. Своєю діяльністю УНГ підпорядковує тільки Урядові УНР та Національній Раді чи майбутньому Парламентові в Україні, що має складатися з усіх політичних партій, а не будь-якій одній політичній партії. Члени УНГ мають право належати до різних політичних партій та громадських організацій, як приватні люди. Індивідуальна приналежність членів УНГ до такої, чи іншої політичної партії, не дає права будь-якій одній партії із-за цього факту рахувати УНГ своєю філією, чи прибудівкою до партії.

3. На знак протесту проти незаконного і недемократичного намагання однією з політичних партій підпорядкувати собі УНГ, майже всі ті члени Головної Команди УНГ, що досі індивідуально являлися членами УРДП, зложили заяви про їх вихід з УРДП і сьогодні являються тільки членами УНГ. Головна Команда вводить засаду, що членами центральних керівних органів УНГ можуть бути тільки безпартійні воєки. А тому всі обрані чи кооптовані члени центральних керівних органів УНГ, що є членами якоїсь політичної партії, мусять на час свого перебування в керівних органах УНГ вийти з членів партії, щоб жодна політична партія не робила через них спроб зробити УНГ своєю прибудівкою.

4. УНГ, як військово-революційна організація, стоїть на платформі УНР, але не бере чинного udziałу в роботі УНРади та в загальній політиці й не втручається до внутрішніх справ жодної політичної партії. Ця сама засада зобов'язує всі партії по відношенню до УНГ.

Головна Команда УНГ

Вояцька постава

З комунікату Головної Команди УНГ та інших матеріалів публікованих в цьому спеціальному виданні нашого журналу, всі члени і прихильники УНГ та широке українське Громадянство бачать, які труднощі в своїй роботі має Українська Національна Гвардія. Ці труднощі випливають з того факту, що деякий час робота військових організацій на еміграції по закінченні II-ї світової війни була паралізована загальною антимілітаристичною психозом. Цей час використали для свого розросту політичні партії за рахунок військових кадрів. Коли пізніше почали активізувати свою роботу наші комбатантські організації, військові кадри вже були в великій мірі включені до роботи в політичних та громадських організаціях. І тому деякі з політичних партій, почали намагатися підпорядкувати собі військові організації. Така ситуація заіснувала поміж УРДП і УНГ.

В наслідок постійного одностороннього втручання УРДП до внутрішніх справ УНГ, робота Головної Команди та Краєвих Команд УНГ була постійно паралізована. Всюди були протиріччя, як не партійного то персонального порядку, які не давали змоги нормально працювати нашої організації. Партія почала навіть хвалитися, що без її „допомоги" УНГ взагалі не існувала б. При цьому партія забула про те, що без активної допомоги воєків в організації партії, може не існувала б УРДП такою, якою вона зробилася.

Цей аномальний стан взаємовідносин поміж УНГ та політичними партіями, що намагалися порушувати статут УНГ, мусів знайти свою розв'язку нормальною дорогою. Ця розв'язка тепер наступила. Хай членів УНГ буде менше, але наша організація буде монолітною та діятиме за своїм статутом. Ми мусимо точно і чітко виконувати ті завдання, які на нас накладає Батьківщина та Уряд УНР, а не будь-яка одна партія. В протилежному випадкові, ми опинилися б на дорозі до монопартійного тоталітаризму. Закликаємо всіх чесних воєків, членів УНГ, всюди непохитно стояти на позиціях статуту та ідеологічно-моральних основ УНГ.

Ми глибоко віримо, що таку вояцьку поставу Головної Команди УНГ схвалить все наше вояцтво. Кожна організація має своє завдання. Хай його виконує з честю, в першу чергу сама за себе.

Від Команданта УНГ отамана Тараса Бульби-Боровця ми отримали в письмовій формі висвітлення про причини конфлікту між УНГ і УРДП, яке повністю друкуємо нижче.

Редакція

Причини мого розходження з проводом УРДП

1. Потребу існування нової демократичної політичної партії, як ідеологічно-програмового антипода компартії та активного політичного противника нашого «організованого націоналізму», що став на монопартійно-тоталітарні позиції, я відчував в часі II-ї світової війни в Україні. Були там також інші люди, які так само відчували цю потребу. Таким чином під військовою охороною УПА, починаючи від осені 1941 року робилися заходи, а весною 1943 року на Поліссі була заснована Українська Національно-Демократична Партія, що видавала в напів військовий друкарні свій орган «Земля і Влада» та в червні 1943 року випустила свій Маніфест. Нова партія стояла на платформі УНР. Ці факти треба кваліфікувати як дуже позитивне явище в українській національній політиці, бо «організований націоналізм» на еміграції намагався всіма силами доказувати, що українська демократія давно «зогнила» і в часі II-ї світової війни крім націоналістів ніхто ніякої боротьби проти Москви та Берліну не провадив. Так само не провадить її і по закінченні війни проти більшовизму. Частина членів УНДП залишилася в Україні, а частина по закінченні другої світової війни опинилася на еміграції. Зараз по капітуляції Німеччини перед моїм виїздом у Бритійську Зону з Баварії, я видав диспозицію своїм колегам військовикам звозити в кілька пунктів розсіяних наших людей, організувати видавництво та робити заходи по відновленні роботи наших військових і політичних та громадських організацій. З уваги на те, що багато наших вояків було ізольовано за дротами як «коляборантів» та носіїв засудженого на смерть «мілітаризму», військові організації деякий час були паралізовані. Натомість політичні та громадські організації по таборах ДП мали повну свободу дії. Відновили свою активну дію багато старих та нових політичних партій. Частина людей з УНДП та частина з нової еміграції покликали до життя Українську Революційно-Демократичну Партію, базуючись на традиціях УНДП. Почало розвиватися нове видавництво з газетою, яке зробилося серйозним засобом пропаганди та джерелом прибутку партії.

2. Коли на серйозну роботу військових організацій ще не було сприятливого часу, багато українських військових емігрантів, як складова частина великої політичної еміграції, рахували за свій національний обов'язок допомагати всіма силами в роботі політичних та громадських організацій. До категорії таких людей я зачисляю також себе. Багато військовиків повступали в різні партії, що були їм близькими ідеологічно та програмово. Тепер нема зовсім аполітичних армій і кожен вояк мусить мати політичний хребет. Для мене була близькою наша нова революційно-демократична партія, що сягала до гарних традицій УНДП з України, з якою я там був тісно пов'язаний, бо всі її члени були вояками УПА та УНРА. Навіть начальник штабу УПА поручник Леонід Щербатюк-Зубатий, був членом основоположником партії. Армія бачила потребу партії і всіма силами їй допомагала, а члени різних партій в армії чесно виконували свої обов'язки вояка. Армія там виставила засаду, що кожен вояк індивідуально має право бути членом будь-якої партії, але жодна партія не має права сама одна підпорядковувати політично собі армію, бо це буде пряма дорога до монопартійного тоталітаризму. Армія підпорядковувала свою дію тільки Урядові УНР, де всі партії мають право бути представлені. Ми намагалися ввести ці самі засади співпраці політичних та військових кадрів на еміграції. Я почав себе рахувати членом УРДП, як приватна людина. Я мав надію на те, що коли прийде пора на ставлення до активної дії комбатантських організацій, політичні партії тим організаціям так само чесно будуть допомагати, як вояки допомагали та допомагають партіям. Політичні та військові організації повинні працювати суверенно і окремо, щоб таким чином кожна організація мала змогу виконувати свої чітко окреслені завдання, що їх накладає на нас усіх поневолена Батьківщина.

3. В листопаді 1947 року була покинана до жит-

тя наша нова військова організація Українська Національна Гвардія, що продовжує бойові традиції УПА та УНРА з України. Проект статуту УНГ, базуючись на гарному досвіді з співпраці війська та політичних партій з часів другої світової війни, передбачував цю організацію як суверенну одиницю, що має свої ідеологічно-моральні основи та коротку загальнонаціональну державницьку політичну платформу за яку має боротися озброєною рукою ця організація. Своєю дією УНГ підпорядковувала не одній якій-будь партії, а Урядові УНР, що має складатися з усіх тих партій, що стоять на платформі УНР. Потім ця справа від 1948 року була ще легшою, бо була створена Українська Національна Рада. Згідно статуту та всіх резолюцій УНГ, в ряди цієї військово-революційної організації мають право належати члени різних політичних партій, але жодна з тих партій не має права рахувати УНГ своєю філією, чи прибудівкою до партії. Навпаки, в рядах УНГ партійна приналежність її членів рахується приватною справою кожної людини. В гвардії всіх її членів зобов'язують лицарські закони та військова дисципліна і накази Командування УНГ, а не директиви будь-якої партії. Вплив на лінію дії УНГ політичні партії можуть мати тільки через парламент та уряд, а не безпосередньо від партій на УНГ, чи майбутню національну збройну силу. Тоді УНГ не була б національною гвардією, а майбутня збройна сила не національною армією, а тільки знаряддям одної монопартійно-тоталітарної деспотії. Цю засаду УНГ визнала за правильну всі українські демократичні партії, за внімком УРДП.

4. Як кожна нова й молода організація, УРДП мусіла пройти свій період самоорганізації та ідеологічно-програмової кристалізації своїх поглядів і позицій. Деякий час продовжувалася широка дискусія, яка була закінчена появою двох УРДП, що почали себе називати «лівою» і «правою» фракціями, а потім зовсім розійшлися. В наслідок масової еміграції кадрів з Німеччини, практичне керівництво партії опинилося в руках не Центрального Комітету, а буквально кількох людей, з п. Іваном Барганям на чолі. Така доля спіткала майже всі наші організації. Нове здекомплектоване керівництво УРДП не маючи над своєю роботою контролю та диспонує всіма засобами великої організації і пресою, почало впадати чимраз то в більшій абісії і під кінець довело чесну демократичну організацію до манії грандіоза. Натомість нерозважна манія грандіоза, як правило, допровадила цих людей до того, що вони почали ставитися зневажливо до всіх інших політичних організацій, рахуючи себе «головною силою». Звідси з одного боку УРДП розійшлася з групою проф. Майстренка в питанні лівих поглядів, а з другого боку вона продовжує кампанію глорифікації Хвильового, що застріляв з більшовицьким «партбилетом» на серці. Коли хто пробував писати та говорити що Україна чекає не Хвильового, а Петлюру і що нашою ідейною базою є не хвильовизм, а розстріляна хвильовистами національна революція, тоді такі писання не були друковані, а людей викидалося з партії.

5. До Національної Гвардії керівництво УРДП поставилося в високій мірі нечесно. Головні Команди УНГ, лідери УРДП поставили безсоромну вимогу підпорядкувати цю військово-революційну організацію не Урядові УНР, а наказам виключно УРДП. Пояснюється ця вимога тим, що УРДП являється «головною силою» і тому вона мусить мати свою сьогоднішню військову організацію, а завтра цілу армію, як всеобіймаючий революційно-демократичний рух. Коли ж Головна Команда УНГ таке домагання лідерів УРДП категорично відкинула і твердо стояла на позиціях свого статуту та резолюцій, які на демократичних засадах регулюють взаємовідношення поміж УНГ та політичними партіями, як окремих суверенних організацій, тоді партія почала доказувати, що в УНГ є 95% членів УРДП і тому ця організація мусить бути «уердепівською», що й повинно бути офіційно опубліковане. Головна Команда так са-

мо відхилила і цей аргумент, бо приналежність тих самих людей до двох організацій, це приватна справа кожної людини. УНГ, як організація, не має ніякого колективного відношення до внутрішніх справ УРДП поза тим, що його окреслює статут, а УРДП, як політична партія, згідно засад демократії не має ніякого права втручання до внутрішніх справ суверенної військової організації, яка має свій окремий статут, і силою накидати цій організації свою зверхність. Крім того операція %%% в УНГ також безпідставна, бо в нашій організації є велике число членів інших партій та безпартійних воїнів. Що скажуть всі ті члени УНГ, коли ми назвемо цю організацію не національною, а однопартійною? Із-за такої поставки Головної Команди УНГ, ця молода організація від свого народження аж до сьогоднішнього дня не може побачити просвітлої години. Проти УНГ виступають безпосередньо всі наші вороги та противники Петлюрівського Руху. І проти УНГ також почала всюди гостро виступати... українська демократична партія, яку воїни вчора будували та організували для неї матебильну базу. Це вже явний трагі-парадокс. *

6. Я намагався переконати лідерів УРДП, що таке їх ставлення до демократичної військової організації ніколи не принесе добра для УНГ і самої УРДП. Мало того, це буде великою шкодою для визвольних змагань. Коли кожна партія почне творити свої військові організації, які завтра будуть перетворені на окремі партійні армії, замість однієї всенародної збройної сили, тоді кожний дитині ясно, який буде результат наших визвольних змагань. На превеликий жаль, ця проста істина зовсім незрозуміла для лідерів УРДП. Вони далі засліплено стоять на своїх позиціях. Тримавши в своїх руках видавництво і друкарню, саботують всі військові видання. Перешкоджалося складачам-воїнам складати наш військовий журнал „Оборона України“. А коли УНГ з великим трудом зорганізувала своє окреме видавництво, партія його рахує „конкурентом“ і видає диспозицію членам партії в гвардії та поза гвардією всюди саботувати кольпортаж всіх наших пропагандивно-вишкільних військових видань. На Головну Команду УНГ, а особливо на мою особу партія почала розпускати всякі провокації, що, мовляв, „Бульба намагається перетворити УНГ на політичну партію та займатися анархією“ і т. п. і т. п.

7. Сьогодні мені сором випає очі за ось таку „дипломатію“ лідерів УРДП. Так поступає організація, який військовик стільки допомагала і якій я особисто поза добром, більше нічого ніколи не бажав і не бажаю. Одинок моя провина в тому, що я чесно обороняв та обороняю гідність військової організації і мав відвагу сказати в очі людям, що вони зводять молоду партію на хибний шлях. Якою „анархією“ займався ціле своє життя та займається сьогодні Тарас Бульба-Боровець, про це ще не всі сучасні лідери УРДП мають право судити. Замалий їх політичний стаж з пером, щоб судити тих людей, які боролися та борються за волю народу кров'ю, а не пустословієм. Всіх нас буде судити народ по наших ділах, а не словах.

8. Від довгого часу партія почала кампанію сильного кадила перед своїм лідером. Це робиться на те, щоб „підвищити“ його авторитет. Всі остероги серйозних людей, що п. Іван Багрянний не потребує штучного піднесення його авторитету, бо він як кожна людина має свої плюси й мінуси, залишаються безрезультатні. Тенденція „вождєславля“ скоро дійде до того, що в кожному числі газети „Українські Вісті“ мусить бути друкований якийсь вірогідний лист. І ось серед тих листів обов'язково мусив бути й лист Української Національної Гвардії. У великодному числі „Українських Вістей“ 1952 року появилось аж два привітання від Головної Команди УНГ: одне загальне, а не всім політичним партіям; друге спеціально для лідера УРДП п. Багряного, не як виконуючого обов'язки Голови Президії УНРади, що було б ще допустиме, а „трибуна і виразника волі нової з-підсоветської еміграції“. Несумісність таких привітань подвійна. Перше, кому вони потрібні, а особливо вони лишні п. Багрянному. Друге, маса людей з тої ж самої підсоветської еміграції звернулася до Головної Команди УНГ з запитанням, коли та еміграція робила своїм „одиноким трибуном — виразником її волі“ п. Багряного? Отже замість слави, подібні привітання приносять велику шкоду п. Баг-

рянному. Але найважливіше це те, що з привітаннями такого змісту Головна Команда УНГ познайомилася швидко в... газеті. Всю відповідальність за форму і зміст цих привітань несе бувший Начальник Пропагандивного Відділу УНГ п. майор В. Василько, що являється членом УРДП.

10. Втручання УРДП до внутрішніх справ УНГ дійшло до такого курйозу, що в останніх часах ця партія почала спроби змінювати керівні органи УНГ; так недавно сталося в одній Краєвій Команді УНГ. Пленум Краєвої Команди вибрав свої керівні органи, а партійна канцелярія ЦК УРДП вислала до тої організації листа, що „уневажнював“ переведені там вибори і „рекомендував“ передати справи УНГ людині, яка ніколи не була військовиком. Причина такої мудрої дії ЦК УРДП була та, що обраний новий командант нашої краєвої організації був колишнім членом УРДП, а потім виступив з партії за ідеологію хвилювизму. Ясна справа, що такий „єретик“ може не подобатися лідерам УРДП. Але раз краєва організація УНГ його законною дорогою обрала своїм командантом, тоді лідери демократичної УРДП повинні рахуватися з волею виборців, а не осмішувати себе й УНГ такими незаконними вчинками; тимбільше, що той „єретик“ рівночасно являється членом Головної Команди УНГ та є таким самим новим „з-підсоветським“ емігрантом, як і всі лідери УРДП.

З огляду на наведені вище факти, моя особиста співпраця з сучасним керівництвом УРДП виявилася неможливою. Я перестав рахувати себе членом того середовища і заявляю офіційно, що від 15.5.1952 року я не несе жодної співвідповідальності за його роботу. Дійсність мені показала, що моє попереднє рішення нав'язувати діловий контакт з названими людьми, було великою помилкою. Вони відносяться до війська, як до „гарматного м'яса партії“, односторонньо і абсолютно нечесно. Вони майже шість років мене переслідували, шпигували та тероризували тим, що оголосять в пресі „анархістом“. Я все це старався лагодити, бо не хотів „війни“, а шукав миру поміж нашими політичними та військовими організаціями. Коли ж я побачив, що моя добра воля рахується нічемністю, а справа ведеться в пропасть, мусів оголосити про заяву. Ця заява є перша і остання. Жодних „дискусій“ я не буду вести. За дальші спроби зневажати мою особисту гідність буду притягати до особистої відповідальності авторів тих наклепів. Молодій партії я найсердечніше бажаю отряхнутися від усіх руйнівних впливів і нерозважної тактики дії та далі виконувати свою позитивну роль чесної політичної організації.

Тарас БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ

—*—

ПОВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ УНГ

1. Начальник Гол. Штабу УНГ полк. І. Коваль, в наслідок розбіжності його поглядів з іншими членами Головної Команди УНГ, зложив заяву про вихід з членів Головної Команди та звільнення від виконання обов'язків Нач. Гол. Штабу УНГ. Постановою від 11.5.1952 року Гол. Команда УНГ заяву полк. І. Ковалю задовільнила.

2. Начальник Пропагандивного Відділу Гол. Команди майор В. Василько, в наслідок непорозуміння, що виникли між пропагандивним та видавничим відділами і Головною Командою за зміст привітань УНГ у великодному числі газети „Укр. Вісті“, зложив заяву про вихід з членів Гол. Команди і звільнення від обов'язків Начальника Проп. Відділу. Постановою від 11.5.1952 року Гол. Команда УНГ заяву майора В. Василька задовільнила.

3. 10.1.1952 року, бувши начальником Вишкільного Відділу Гол. Команди УНГ полк. І. Кисіль, зложив заяву до чергового Конгресу УНГ, що інші члени Гол. Команди не дають йому змоги виконувати його обов'язки тому він виходить з УНГ. Постановою від 11.5.1952 року Головна Команда виключила полк. І. Кисіля з членів УНГ, а його обвинувачення проти Головної Команди, адресовані до Конгресу, відсилаються до матеріалів чергового Конгресу УНГ.

Провокації проти УНГ у Великобританії

Орган комуністичної партії Великобританії „Дейлі Воркер“ 3 квітня б. р. помістив інтерв'ю свого репортера з п. Б. Панчуком під заголовком „Українці вишколюються у Британії перед неминучою війною“.

„У цій країні — пише „Дейлі Воркер“ — піввійськові відділи скитальців, які означають себе, як члени „Української Національної Гвардії“, вишколюються перед, як вони вважають, „неминучою війною“.

Відкрите призначення існування таких відділів зробив вчора п. Г. Р. Б. Панчуч, М.В.Е. народжений в Канаді, директор українського Бюро в Лондоні.

Найновіші типи зброї

Згідно з інформаціями п. Панчука, голова квартира гвардії є в Німеччині, але він говорить, що є відділи в цій країні. Вони є людьми, які взяли „обіцянку“ „визволити“ Україну від комунізму. Вони зустрічаються і обговорюють політичні справи, слухають доповіді про найновіші типи військового виряду і роблять такі військові вишколи, які лише можливо.“

УНГ звернулася до п. сотн. Панчука висвітлити цю справу. Він заявив представникам УНГ, що жодним кореспондентам він таких інформацій не давав.

Головна Команда УНГ по цьому питанні заявляє:

Справа вартівничих сотень

В останніх місяцях 1951 р. середовище УГВР уповноважило свого члена „приватно“ і „безпартійно“ розпочати підготовку по лінії організації українських вартівничих сотень в американській зоні Німеччини. Хоч та акція була зовсім „безпартійна“, іншою дорогою середовище УГВР розпустило дуже голосну відомість, що американська військова влада видала дозвіл на організацію таких сотень якраз цьому середовищу. Були вже видрукувані анкети для кандидатів на вояків таких сотень і розпочата „незалежна“ рекрутація кадрів.

За деякий час виявилось, що дозволу на організацію таких сотень ще нема, але має бути. І для цього треба виказатися анкетами кандидатів на вояків тих сотень. Ще пізніше виявилось, що мало й анкет, а потрібна ширша база комбатантських організацій та опіка над цілою справою ЦПУЕН. Все це було зроблено. З ініціативи ген. Капустянянського комбатантські організації покликали до життя спеціальну комісію. УНГ поставилася до цієї справи позитивно і дала до комісії свого представника.

П'ятичленна комісія, під головуванням полк. Кмети, розпочала свою роботу. Завданням комісії було в першу чергу скомплектувати командний склад першої сотні, зкомплектувати підстаршинський склад і затвердити вояків по зложеннях заявах. В цій своїй першій роботі комісія відразу виявила свою „понадпартійність“. Чотири члени комісії з націоналістично-монархістичного табору виявили „демократичну“ більшість проти одного республіканця — представника УНГ. На командні посади в сотнях комісія почала проводити людей виключно з своїх середовищ. Всі кандидатури, подавані представником УНГ, комісія відкинула.

З таких причин УНГ відкликала свого представника з комісії і перестала відповідати за її роботу. Справа організації вартівних сотень ще не є актуальною, а коли стане такою, то мусить бути поставлена на іншу платформу. Або буде шанована ширша база, або всю відпо-

1. Пан сотн. Панчук не є членом УНГ і ніякого відношення до нашої організації не має. За якийсь зміст інформацій в пресі чи поза пресою, на підставі дійсних або фальшивих відомостей про УНГ нібито отриманих від п. сот. Панчука, УНГ не несе жодної відповідальності.

2. Ніякі „піввійськові відділи“ УНГ ні у Великобританії ні деінде не існують і не ведуть жодного військового вишколу, а існують в цілому світі статутіві філії нашої комбатантської організації під назвою УНГ.

3. Всі члени УНГ не тільки у Великобританії, але й по цілому світі, у вільні від своїх щоденних занять хвилини масово сходяться на широкі збори, „обговорюють політичні справи, слухають доповіді про типи нового військового виряду“ і читають наш вишкільний журнал „Військова Справа“ та іншу військову літературу. І цього права кожної людини в вільному демократичному світі, ні редактори всіх „Дейлі Воркерів“, ні їх хлібодавці з червоної Москви нікому не заборонять.

4. Всім „Дейлі Воркерам“ по цілому світі крайня пора припинити різні провокації проти біженців із-за залізної заслони, як політичних та військових емігрантів, бо тут не тоталітарний СССР, а справжня демократія.

ГОЛОВНА КОМАНДА УНГ

відальність за організовані сотні мусить вестись тільки якась одна військова організація, а не захована під „громадський“ плащик ЦПУЕН тоталітарна партійщина. Яке відношення може мати ЦПУЕН до вартівничих сотень?

ВІД ВИДАВНИЦТВА

В наслідок дпмісії Нач. Пропагандивного Відділу Головної Команди, його реорганізаційне зарядження в справі розрахунків за видання УНГ від 20.3.1952 р. відкликається. Всі Краєві Команди УНГ та поодинокі кольпортерів і читачів ласкаво просимо розрахунки за наші видання пересилати на адресу: A. Hrycenko („M. i W.") AUGSBURG 3, Postfach 15, US Zone Germany.

Розраховуватись за отриману літературу якнайчастіше, бо тільки від цього узалежнена дальша доля всіх наших видань. Хай ніхто не думає, що його мала сума для видавництва малозначна. Навпаки, з тих дрібних сум складається наш видавничий фонд.

Організуйте всюди серед своїх приятелів збірки на вишкільно-видавничий фонд. Потрібні збіркові листи видавництво висилає бажаним.

З браку фондів і велику заборгованість читачів, Головна Команда примушена на деякий час відмовитися від видавання окремого вишкільного журналу „Військова Справа“, а перенести частину вишкільного матеріалу до журналу „Меч і Воля“. Журнал „Меч і Воля“ мусить появлятися регулярно і частіше, в тому, покищо з браку фінансових засобів, зменшується його об'єм і обнижується ціна.

ВИДАВНИЧИЙ ВІДДІЛ УНГ

МЕЧ І ВОЛЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ